

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Alaptalan vádaskodás.

Lapunk mult számában Süle István kartársunk szivességéből egy közlemény jelent meg, melynek tanúsága szerint a váci püspöki uradalom erdészeti altisztjei azt vetették föl okul lapunknak nem pártolására, hogy az csak a kincstárnál alkalmazásban álló erdészeti altisztek ügyeivel foglalkozik, míg más alkalmazottakról vagy csak nagy ritkán, vagy egyáltalán nem emlékezik meg.

A vád mindenesetre súlyos és ha való lenne, igazán nem lehetne eléggé megróni eljárásunkat, mert az nem lenne egyéb, mint adott programmunk be nem tartása és így olvasó közönségünknek félrevezetése. Tudvalévő dolog ugyanis, hogy midőn ezelőtt több mint négy évvel zászlónkat kibontottuk, arra mint kivivandó czélt az összes hazánkbeli erdészeti altiszti alkalmazottak jólétének előmozdítását irtuk föl. Ebbeli hivatásunknak igyekeztünk is eddig minden erőnkől megfelelni s az, ki munkálkodásunkat figyelemmel kísérte s még hozzá azt is mérlegelte, hogy azt elenyészőleg csekély kivétellel egyéb dolgokkal is fülíg megterhelt egyetlen egy ember végzi, bizonyára csak elismeréssel adózhatott igyekezetünknek. Ha nem tettünk annyit, a mennyit tehettünk vagy tennünk kellett volna, ennek nem az igyekezet, a buzgóság hiánya volt az oka, hanem igenis emberi gyöngeségünk és gyarlóságunk.

Megengedjük mi azt, hogy lapunk talán többet foglalkozott a kincstári, mint más erdészeti

altiszti személyzet ügyeivel, de hát ha így történt, vajjon ennek az oka miben rejlett? Nem vélünk csalódnai, ha azt állítjuk, hogy abban, hogy a kincstári erdészeti altisztek maguk is többet törődtek a saját sorsukkal, mint mások s így jobban igyekeztek megragadni a kínálkozó alkalmat is. Legjobban bizonyítja ezt lapunk előfizetőinek és pártolóinak az aránya. Az összes kincstári alkalmazottak száma ugyanis — ide számítva még a horvátországi kartársakat is — alig üti meg a másfélezret, míg ennek ellenében a megyei, járási, községi, közbirtokosági, hitbizományi, papi és más magán uradalmi erdészeti altisztek számát bizonyosan és minden túlzás nélkül legalább tizszer annyira, vagyis tizenötezerre tehetjük, mégis lapunk pártolóinak mintegy négyötöd része a kincstáriak és csak alig egy ötöde a más alkalmazottak közül kerül ki.

Természetes, hogy ilyen arányban állottak azután a hozzánk beérkezett különféle közlemények is és így nem lehet csodálkozni azon, hogy a lapunkban több olyan közlemény jelent meg, mely a kincstáriak ügyeivel bibelődött, nem pedig annyival inkább, mert lapunk szerkesztője míg a kincstári erdészeti altisztek minden ügyét — baját személyesen ismeri s így különös tájékoztatásra alig, vagy csak igen ritkán van szüksége, addig az egyes magán bitrokoknál főnálló viszonyokról és körülményekről — kivált mert ezek majd mindenütt mások, csak mások szivességéből tájékoztathatja magát.—

Itt, a nagy nyilvánosság előtt ezennel ünnepélyesen fölhívjuk az előttünk ismeretlen

vádaskodókat, hogy kezüket szívékre téve igaz lélekkel vallják be, hányszor fordultak akár örömben, akár pedig bánatukban a négy év leforgása alatt lapunkhoz s hányan vannak közöttük olyanok, kik ez alatt az elég hosszú idő alatt munkálkodásunkat folyton figyelemmel kísérték?

Már lapunk mult számában megemlékeztünk arról, hogy az illető püspöki uradalom 37 alkalmazottja közül csak 4—5 járátja lapunkat, járátja pedig állandóan, nyilvános bizonyosságául annak, hogy úgy irányával, mint működésével ha nem is teljesen, de legalább részben meg vannak elégedve, míg a többiek, kik közül a vádaskodók kikerültek, dacára annak, hogy vállalkozásunkról nem csak hallomás útján, hanem közvetlenül, kapott mutatvány számok révén volt és van tudomásuk, attól még eddig távol tartották magukat, és mégis ők, kik működésünket nem ismerik, törnek fölöttünk pálcát.

Azt hisszük, hogy nem a szög mellé, hanem a fejére ütünk akkor, ha azt állítjuk, hogy az illetők eljárása nem egyéb, mint pusztá ürügy keresés arra nézve, hogy magukat szép szerivel a közös küzdelemből kivonhassák s ilyen módon kivárhassák, míg mások kaparják ki számukra a gesztenyét a parázsból, e mellett pedig még a lap évi 4 forintnyi előfizetési díját is megtakaríthatják.

Ha egy más hasonló nagy testületnek az érdekeivel ennyire törődő, azokért hozzánk hasonlatosan küzdő lap keletkeznék, négy év leforgása alatt ezrekre szaporodott volna meghiveinek a száma, míg nekünk még most is néhány száz derék, kitartó, önzetlen férfi támogatása mellett kell az ügyeikkel nem törődő sok ezernek érdekében küzdenünk és fáradoznunk, fölládozva ezért kényelmet, családi örömeiket s a mi legfőbb, egészségünket.

Közeledik nagygyűlésünk ideje, mikor majd dönteni kell a föllött, hogy megmarad-e minden a régiben, vagy pedig egy új korszak támad az erdészeti altisztek életében s ekkor módjában lesz mindenkinek kimutatni, törődik-e és mennyire nem csak a saját érdekével, hanem egyuttal a közérdekkel is, legjobb módja lesz pedig erre azoknak az igen tisztelt kartársainknak, kiket életsorsuk a főváros közelébe helyezett, mint a milyen éppen a váci püspökségi uradalom alkalmazottjainak legnagyobb része, mert ezeknek nem csak az utazás rövidsége, hanem annak olcsóbb volta is jobban megadja a módot a közgyűlésen részt vehetni, ott szavukat a távolabb lakó s meg nem jelenhető bajtársaik érdekében is fölemelni. El is várjuk minden egyestől, hogy ne csak pusztá szóval, hanem tettel is bizonyítsa be, hogy ember a maga talpán, ki nem csak azt várja,

T Á R C Z A.

Erdőőri őrjáraton.

Tapasztalni kell az erdőőri élményeket annak, a ki meg akarja ismerni, nem pedig csak a meleg kályha és vig pipaszó mellett elolvasni! Én Istenem! hányszor van az ember kitéve a legnagyobb életveszélynek és hányszor kitéve a kísértésnek, hogy a saját életének vagy testi épségének védelmére mások életét kioltsa! Rettenetes helyzet is az, mikor az ember nem lát más menekvést, mint ha embertársát megöli és gyakran miért? Egy kis hitvány kártételért, melynek alig van értéke, de hát a szabály nem tesz kivételt, nem engedi mérlegelni a cselekményt, hanem szigorúan utasít annak megakadályozására vagy megtorlására.

A saját tapasztalásomból akarok itt egy esetet

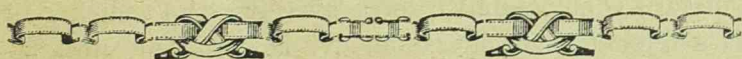
elmondani, melynél már csak paraszthajszál hija volt, hogy gyilkossá nem lettem. Igenis gyilkossá, mert bár a törvény ezt nem is nevezi gyilkosságnak, de a köznépp előtt örökre rászárad ez a név az emberre.

1893 évi július hóban történt. A gondnokságunkat vezető főerdész úr kiadta a parancsot, hogy négyen készüljünk el őrjáratra a tilalmazott erdőrészekbe. A parancsot egy vásárnapi napon kaptuk s jól ismerve a a községbeli lakosoknak abbeli tulajdonságát, hogy ha megneszelik az őrjárat kirendelését, első és legsietősebb dolguk hirt adni a havasi pásztoroknak, a legnagyobb titokban tanácskozássra gyülekeztünk, megálapítandók az őrjárat tervét. A tanácskozás eredménye az a határozat volt, hogy az egyik jól elrejtett fegyverrel elindul elsőnek esti 10 órakor, ezt követi félóra múlva a másik, újabb félóra múlva a harmadik s végre az utolsó is, úgy hogy éjfél 12 órakor újra a kijelölt helyen összejöhessünk. Így is történt.

A gyülekező helyről már most megindultunk a hegygerinczen fölfelé s éppen pirkadni kezdett a hajnal,

hogy mások segítsenek az ő baján, hanem ő maga is iparkodik bajtársai jólétének a küzdésére.

Végül azokat az ismeretlen kartársainkat, kik az elől említett súlyos váddal illettek, felkérjük, hogy ne csak találomra beszéljenek, ne csak egyes részleteket tegyenek működésünkben bírálat tárgyává, hanem azt folyton kísérik figyelemmel s ekkor csakhamar meg fognak győződni arról, hogy ítéletüket megfontolás nélkül, elhamarkodva hozták s hogy ha minden igyekezetünk mellett is nem tehetünk annyit, mint a mennyit kellene és a mennyire szükség lenne, annak egyedül azok az okai, kik nem támogatnak eléggé akkor, midőn az ő érdekükben fáradozunk.



Az elhagyottak.

„Hálnak, hálnak, egyre hálnak,“ zengi az ének s mi bátran gyászba borulhatunk, mert csakugyan sokat ragadott már el a könyörtelen halál jó barátaink, kiktartó hiveink közül. A „különfélék“ rovatában közöljük hírét Nekifor Illés kartársunk halálának, míg egy hozzánk már régebben beérkezett gyűjtő iv ismét arra késztet, hogy egy másik halálesettel is, és pedig kissé bővebben foglalkozunk.

A figyelmes olvasó előtt lapunk előző számának szerkesztői üzeneteiben. az utolsó helyen föltünhetett, hogy ott egy bizonyos gyűjtő ivről van szó, mely miatt

nehéztelést vontunk magunkra s mely nehézteléssel szemben védekeznünk kellett. A kissé homályosan szóló üzenet fátyolát föllebentendő, el kell mondanunk az előzményeket a magunk igazolására.

Az elmúlt év december havának végén a postával következő sorokat vettük:

Lippán 1898 december 16-án.

Tekintetes szerkesztő ur!

Vagyok bátor felkérni, hogy ezen gyűjtő ivet az ottani alkalmazottakkal köröztetni sziveskedjék, továbbá az alább jelzett névsort úgyszintén a gyászesetet is becses lapjában közzétenni kedgyeskedjék. — Fogadja előre is hálás köszönetem nyilvánítását. — üdvözlő

igaz hive

Lestyán István.

Barlay Sándor főerdőmester 5 frt., Röhrich Márton erd. rend. főerdész 2 frt., Füredi Ede főerdész 2 frt., Földes János főerdész 1 frt. Panek Norbert főerdész 1 frt., Sugár Károly erdész 1 frt. 50., Intzédy Géza, 1 frt., Sikó Áron, 1 frt., Szabó Ignác 1 frt., Egry Ferencz 1 frt., Bögszi Antal 1 frt., Rónay Imre 1 frt., Lahner István 1 frt., Kiss Ernő 1 frt., erdész jelöltek, két névtelen 2 frt., Puchreiner Henrik 1 frt., Nagy Lajos dijak 50 kr., Pataki János főerdőőr, Vannai Antal, Kolláth Ferencz, Hofferek Antal, Lestyán István, Gyuri György, Edermann Róbert, Thaly Lajos, erdőőrök egyenként 50 kr., Grósz József fa-kereskedő 2 frt., Bécsi Dezső erdész 2 frt., Heiszner Mihály, és Hulber János, erdőőrök egyenként 50 kr., Mairoviez Mór 1 frt.

Az első pillanatra mindenkinek szemébe fog ötleni, hogy itt valamely gyászos esetől van szó, mely arra indította a gyűjtő ivben foglalt kegyes adakozókat,

midőn a havasok aljában megálltunk pihenőt tartani. A legnagyobb csöndességgel húzódtunk meg és füleltünk, nem is hiába.

Alig telt el 10 percz, már megütötte füleinket a pásztor füttyének étes hangja s nyomban utána a csengők és kolompok csilingelése. Megfeszült idegekkel figyeltük, hogy milyen irányt vesznek a hangok s csakhamar tisztában voltunk azzal, hogy a nyáj egyenest a tilalmazott erdő rész felé tart.

Még vártunk vagy egy negyedórát, azután — akár csak a kopók a vad után — hajrá! megkezdődött a hajsza a tilalmazott erdőben. A nyomozás nem volt nehéz s csakhamar megpillantottuk a nyájat egy terebélyes jegenyefenyő alatt, pásztor nélkül. A pásztor jóval odább egy másik fenyő tövében hevert, de minket már nyilván észrevett, mert mire hozzá értünk, sirva találtuk. A sirás okát kérdezve, az felelte, hogy nagyon beteg gyötrő és fájdalmakat érez.

— Hát a juhokat kinek az engedelmével legelteted itt? — kérдем szigorúan.

— Hát a gazdám parancsára, — felelte ő.

Több kérdést nem is vesztegettem rá, mert jól tudtam, hogy ki a havasgazda, hanem egyszerűen kijelentettem, hogy úgy ő, mint a nyája le vannak tartóztatva. Ezután újból tanácsot tartottunk arról, hogy mikép kapjuk meg az anyajuhokat, mert meg voltunk arról győződve, hogy ezek is a tilosban legelnek.

A már letartóztatott nyájat is őrizni kellett, kétfelé szakadtunk s két társamat itt hagyva, még figyelmeztettem őket, hogy a pásztor betegségének ne higgyenek, s írására, jajgatására mit se adjanak, hanem inkább jól figyelemmel kísérik, hogy meg ne szökjék, melyeket midőn megigérték, én és társam megindultunk az anyajuhok keresésére.

Alig bolyongtunk vagy félórát, már hallottuk hátrahagyott két társunk kiabálását, melyből ugyan mit sem értettünk, de én sejtettem a valót s így nem késedelmeztem a legnagyobb sietséggel visszasietni, mert a nagy beteg pásztor bizonyosan megszökött. A

hogy valaki bajának, nyomoruságának az istápolására könyörületes szívvél és viszonyaikhoz mérve bizonyára elég bőkezűen adakozzanak, de hogy kit illet a gyászeset vagy hogy kinek a javára történt a gyűjtés, azt az egész közelményből kivenni nem lehet, nagyon természetes tehát, hogy annak ilyen alakjában mindaddig helyet lapunkban nem adhattunk, míg az úgy miben állásáról fölvilágosítást nem nyertünk.

A hivatkozott szerkesztői üzenetben már jeleztük, hogy a homályos sorok vétele után irtunk fölvilágosítás végett, mely tudakozódásunk azonban minden valószínűség szerint eltévelyedett, mert folyó hó 10-én a következő szemrehányó sorokat vettük:

Tekintetes szerkesztő ur!

Az iránt vagyok bátor kérdésemet tenni, hogy a nálunk elhalálozott Nikoláj Károly erdőőr kartársunk elhalt és nevezetnek neje és 6 apró árva segélyezésére gyűjtést indítottam a mi eddig igen szép eredménnyel jár, ebből kifolyólag a tek szerkesztő úrnak is küllöttem egy gyűjtő ivet még december második felének első napjain és egy névsort, kik az adakozáshoz már hozzá járultak, hogy azt lapjában kihirdetni sziveskedjék de ez mai napig sem történt meg. —

Megjegyzendő, hogy a gyűjtő iv oly feltétellel lett kibocsátva, hogy az adott összeg az Erdészeti Ujságban lesz nyugtázva. Ennélfogva tudatom, miután előfizetésem január 1-én lejárt, kérem a lapot ezennel beszüntetni, van ugyan egy frt még a szerkesztő úrnál a röpirat előfizetésére tehát, ha úgy tetszik akár a röpiratot küldi meg akár pedig egy negyedévi lapot. teljes tisztelettel

Lippán 1899 január 8-án.

Lestyán István.

Ezekből a sorokból végre megtudtuk a dolog lényegét és velejét, mely abban sarkallik, hogy a lippai m. kir. főerdőhivatalnál alkalmazásban volt Nikoláj Károly erdőőr kartársunk 6 apró árva hátrahagyásával elhalálozott.

Szomorú eset ez ránk nézve is, mert a haláleset folytán két derék hivünkkel apadt meg táborunk, melyből az egyiket a halál, másikat pedig a neheztelés szőlította ki. Az egyik immár oda költözött, a honnan nincs többé visszatérés, így ettől örökre búcsút kell vennünk, a másikat azonban még visszanyerni reméljük, ha belátja, hogy neheztelésének csak az ő tévedése volt az indító oka s mi a dologban teljesen ártatlanok voltunk.

Megrendítő azonban az eset másik oldala és pedig az, hogy ime hat apró, gyámoltalan árva van támasz nélkül oda dobva a nagy világba, minden támasz nélkül kitéve a nyomornak, az élet viszontagságainak olyan zsenge korban, midőn még támasz nélkül megélni nem lehet. A szegény ártatlan árvák immár mások könyörületére vannak utalva, mert utóvégre ha kapni fogják is a fejenként törvényszabta évi 18 forint nevelési járadékot, vajjon ebből az összegből lehet őket bárkinek is eltartani könyörület nélkül? Hiszen ha ezt a járadékot valamennyi fogja is kapni, az egész összeg egynek az eltartására sem elegendő.

A derék kartársak, élükön a lippai m. kir. főerdőhivatal nemes szívé, könyörületes főnökével s az ottani tisztikar más jeleseivel siettek ugyan filléreikkel legalább a nyomor első könnyeit letörölni, áldva legyen ezért az ő nevük, de ez a segítség — mint mondtuk, — csak az első nyomornak pillanatnyi enyhítésére elégséges.

A múlt évben kibocsátott egy belügyministeri rendelet megköti kezeinket arra nézve, hogy a szegény

helyszínre érve azonnal észrevettem, hogy sejtelmem nem csalt s midőn a két társamat kiabálásuk okáról kérdeztem, azt felelték, hogy alig hogy mi elmentünk, a pásztor annyira rosszul lett, hogy a földre vetette magát s kinjában ott hempergett a hegyoldalon s míg ők neszeltek, hogy nem hallanak-e még valamerre csengetyűszót, mire föleszmélve a pásztor után néztek, ennek már se hire se hamva nem volt sehhol.

— No fiuk — mondom én — most már biztosak lehetünk felőle, hogy rövid időn mind nyakunkon lesznek a juhászok, mert az a szállásra szökött hiraással, de azért nem baj, ketten csak menjetek tovább kutatni, ketten pedig itt maradunk ezeket a juhokat őrizni.

El is mentek azok, mi pedig a juhokat egy tisztásra terelvén megtöltöttük fegyvereinket, hogy szükség esetén fölvehessük a csatát támadóinkkal.

Ezek nem is vártak magunkra sokáig, mert csakhamar hallottuk káromkodásukat- lépteik robaját s csakhamar elő is bukkantak a sűrűből négyen, ketten fejszéssel, ketten pedig botokkal fölfegyverkezve.

— No csak siessetek — kiáltottam feléjük, de mikor már csak mintegy 20 lépésnyire voltak, akkor azután elkiáltottam magamat: egy lépést sem tovább, mert a ki moczczan, lelövöm!

Erre mint a kőbálvány állva maradtak, majd alázatosan rimázkodni kezdtek, adnók ki a juhokat s ígértek eget-földet, természetesen hiába. Nyomban kiadtam a parancsot, hogy az egyik álljon a juhok élire s vezesse őket, a többiek pedig azonnal takorodjanak vissza, a havasra. Szavaimat látszólag meg is fogadták s mi megindultunk a letartóztatott nyájjal lefelé, de alig értünk még felcútra, már hallom alulról, elől menő társam kiabálását, hogy a juhász megint megszökött. Vissza kiáltottam, hogy csak siessen előre, mert sejtettem, hogy nemsokára megint nyomunkban lesznek a pásztorok és én itt hátul csak egy-magam vagyok, mert a társam már mintegy 600 lépésnyire elől járt. Levettem puskámat a vállamról s figyeltem, nem is hiába, mert csakhamar mint a zugó fürgeteg rohant nekem öt fejszéssel és botokkal föl-

elhagyott árvák javára nyilvános gyűjtést indítsunk s ezt csak akkor tehetnők meg, ha erre nézve a lippai m. kir. főerdőhivatal, vagy az ottani kartársak, vagy végre az árvák valamely rokona a belügyministerium engedélyét kikérné, így tehát — bár fájó szívvel — le kell mondanunk arról, hogy azt tegyük, mit szívünk sugall, azt azonban nem tiltja meg semmiféle intézkedés, hogy lapunk derék olvasóinak figyelmét rá irányítsuk a szegény árvák elhagyatottságára, nyomorára, hogy így esetleg nemesen érző szívüket ők is megnyilatkoztathassák és segítő kezeiket feléjük nyújthassák, szemük előtt tartva az Üdvözítő ama szavait, melyeket a kisdedekre mutatva mondott: „Valamit pedig ezek közül egygyel cselekedendetek, velem cselekedenditek azt!”

Azok a tisztelt kartársak, kik maguk is családapák, bizonyára rá fognak gondolni arra, hogy még az ő gyermekeik is hasonló szomorú helyzetbe juthatnak s megnyugvásul fog nekik szolgálni, ha ők segítenek a más árváján, abban a biztos tudatban, hogy a mit sem felejtő Isten kegyelméből ez valamikor gyermekeiknek vissza lehet adva.

És még egyet.

Lehetnek többben olyanok tisztelt kartársaink között, kiknek házasságát az ég gyermekekkel, a családi tűzhely eme gyönyörűségével meg nem áldotta és vigasztalan tekintenek bekövetkező öreg napjaik sivárságára. Vajjon nem maguknak tennék az ilyenek a legjobb szolgálatot, ha egy-egy ilyen elhagyott árvát sajátjuknak fogadnák s istenfélelemben fölnevelve, ezzel öreg napjaikra maguknak támaszt, a hazának pedig hasznos honpolgárt szereznének? Az ilyenek bizonyára Istennek és világnak tetszőbb cselekedetet el nem követhetnek.

Mi bizunk abban, hogy az ki az ég madarait táplálja és ruházza a mezők lilimát, Istenben boldogult Nikoláj Károly kartársunk árváit sem engedi elpusztulni, hanem támaszt az emberi szívekben továbbra is nemes érzelmeket, melyek pártfogásukba veendik az elhagyottakat.



LEVELEZÉS.



Árpádhalom (Csanád m.) 1899 január 7.

Tekintetes szerkesztő ur!

Kedvelt lapunkból már többször volt alkalmunk értesülni arról, hogy a kincstári ágazatnál alkalmazott derék bajtársainknak immár módjukban van egy jobb jövőről gondoskodni, a menyiben beléphetnek az állami alkalmazottak segélyegylete tagjainak sorába, így hát már most csak mi magánuradalmi, megyei és községi s más hasonló alkalmazottak vagyunk arra utalva, hogy sorsunk javításán és a magunk és családunk jövőjének biztosításán fáradozzunk s belássuk, hogy már továbbra az országos segélyegyletünk megalakítását nem halaszthatjuk.

Vagyunk mi arra elegen, hogy egy minden tekintetben életképes egyletnek az alapját megvessük, hogy azon azután tovább lehessen folytatni az építést, hanem úgy látszik, hogy csak kevesen törődünk a dologgal, míg a legnagyobb rész nem bizik a saját erejében és folyton csak mástól várja a segédelmet és azt, hogy sült galamb röpüljön a szájába.

A szerkesztő úr kibontotta a zászlót, melyet már most nekünk, a kiknek érdekében lett kibontva, kellene diadalra segitenünk, hívó szava már régóta megszólalt

fegyverkezett pásztor s már alig voltak 8 lépésnyire tőlem, midőn fölkapva fegyveremet „aj!”-t kiáltottam. Négyen meg is álltak, hanem az ötödik, az nem tágitott s még egy párat lépett felém.

Még egy lépés előre — s lelövöm, ekkor azonban — talán mindkettőnk szerencséjére oda ugrott a másik és ruhájánál fogva visszarántotta, mondván:

— Ne bolondozzál, mert ez nem tréfál, hanem le fog löni!

Igazsága volt, mert csakugyan ha még csak egy lépést is tesz előre, okvetlenül fejbe lövöm s akkor kérdés, hogy leirhattam volna-e még valamikor ezt a pár sort, mert a többi négy alig kegyelmezett volna meg nekem, társamnak meg már nem igen lett volna ideje segítségemre sietni. Így is mind azon mesterkedtek, hogy széjjel oszolva körülfogjanak, de nem engedtem ezt nekik, hanem fegyveremmel való fenyegetés mellett glédába állítva őket, visszaparancsoltam a havasra. Kelletlenül ugyan, de végre is engedelmeskedtek, én pedig egy helyt állva figyeltem, míg csak szemeimmel

kísérhettem, azután pedig nagy szökésekkel igyekeztem társam után, kit csak jó félóra múlva tudtam utolérni. Kérdeztem tőle, hogy nem hallotta-e lármánkat?

— Hallottam biz én valami zajt — mondta — de nem tudtam kivenni, hogy merről jön.

Ime a példa, hogy milyen veszedelmesek a mi örjاراتaink s mennyire tapintatosnak és egyuttal erélyesnek is kell lenni az embernek, ha a saját életét megmenteni, másokét pedig kimélni akarja.

Kerekes György
m. kir. főerdőőr.

ADOMÁK.

Hitelező: Már megint nincsen pénze? Mikor akarja végre is adósságát megfizetni.

Adós: Most még a felelettel is adósa maradok.

(Isten ucsce! akár csak a mi hátralékosaink. A szerk.)

s nekünk mégis szinte szégyenkezve kell látnunk, hogy még mindig azoknak a száma legnagyobb, a kiket hívni kell. Ilyen mozgalomnál, mely mindnyájunk érdekében indult meg, egyetlen józan gondolkozásu, a saját és kartársai javát szem előtt tartó társunknak sem lenne szabad visszahuzódni, hanem azt, ki minden igyekezetével javunkon munkálkodik, fáradozik, valamennyiünknek ernyedetlen kitartással kellene támogatnunk.

Volt a mi uradalmunkban egy gazdatiszt, böles, tapasztalt ember, a kinek az volt a szavajárása, hogy az, a ki önmagával nem törődik, az urának sem sokat ér. Én szeretek nem csak a magam bajával törődni, hanem a másokén is tőlem kitelhetőleg segíteni s ezért örömmel csatlakozom Ratimonszky Gábor tisztelt kartársunk javaslatához s üdvözlöm az országos gyűlés eszméjét, kérve egyuttal összes szeretett kartársaimat, hogy az azon való részvételre minél nagyobb számban jelentkezzenek.

A nagy vadászatok most folynak nálunk s annak idején szívesen fogom szerkesztő urat értesíteni azok eredményéről. (Kérjük! A szerkesztő.)

Midőn szerény soraimnak közzétételét kérném, szívélyes üdvözlettel vagyok

igaz hive

Magyar György
urad. vadász.

Alvincz 1899. január 11.

Tekintetes szerkesztő úr!

Lapunk mult számának tárczájában szíves volt arról is megemlékezni, hogy szerény házamban tett látogatása alkalmával éppen vaddisznó pörkölés volt. Úgy látszik, hogy erre a nemes vadra az én területemen most rossz napok viradtak, mert azóta Batta Mihály egyetemi hallgató urral és kitartó vadászczimborámmal ki most még az ünnepi szünidőt élvezi családja körében, még két másikat hoztunk szerencsésen és minden baj nélkül terítékre, melyek közül feltört állapotban az egyik 105, a másik pedig 83 kilót nyomott.

Természetes, hogy ezek a szép eredmények csak annál inkább serkentik szenvedélyünket és remélyük, hogy a tavaszig még egy pár darabra szert fogunk tehetni!

Valahányszor egy-egy kirándulást teszünk, mindannyiszor eszembe jnt szerkesztő úr s valóban sajnálom, hogy a mi érdekünkben való folytonos munkálkodása annyi időt sem enged, hogy a mi szép vadászataink élvezetében részesülhessen, no de talán meghozza még azt is az idő, addig pedig legyünk türelemmel.

Nem szakíthatna magának a szerkesztő ur egy kis időt, hogy megnéznénk, nem-e rozsdásodott be borbereki pinczém lakatja? Ha egyszer megszomjazik, jusson ez eszébe. (Eszemben van mindig, mert mindig

szomjas vagyok, de sajnos — nincs idő, nehéz az kispórolni. Szerk.)

A közeli viszontlátás reményében vagyok
igaz hive

Zudor Jakab.



Ki segít neki? Egy felvidéki uradalmi vadász kartársunk 15 éves fiát olyan helyen kívánná elhelyezni, hol annak alkalmá lenne a magyar nyelvet elsajátítani s így lehetőleg tiszta magyar vidékre. A fiatal ember mint erdősuhancz teljesíthetne szolgálatot, a miért lakást, élelmezést és mosást kapna; egyéb javadalmazást nem kíván. Azok a tisztelt olvasóink, kik nagyobb uradalmaknál állanak alkalmazásban, bizonyára találni fognak módot a fiu alkalmazására. A gyermeke jövőjéről gondoskodó atya ezen felül 10 frt jutalmat ígér annak, ki fiát ilyen helyre segíti. Czime megtudható lapunk szerkesztőségénél.

Gyümölcstermelésünk fejlesztése. A földmívelésügyi m. kir. minister ur a gyümölcstermelés felkarolása és terjesztése érdekében legutóbb elrendelete, hogy a gyümölcstenyésztésre alkalmas vidékeken lakó összes kincstári kezelő erdőtisztek, valamint az összes kincstári erdőőrök lakásai mellett $\frac{1}{2}$ kat. holdig terjedő gyümölcsösök telepíttessenek s valamennyi gyümölcsös egyszersmint faalanyok és ojtványok nevelésére szolgáló faiskolákkal is elláttassanak. Valóban szép példaadás, melyet — úgy hisszük — követni fognak csakhamar a magán uradalmak is, ez által nem csak hazánk gyümölcsészetét, hanem egyuttal alkalmazottjaik jólétét is előmozdítván.

Halálozás. Nekifor Illés m. kir. erdőőr a szászsebesi m. kir. erdőhivatal dévai erdőgondnokságában f. hó 9-én elhalálozott. Derék kartársunkat, ki román létére is lapunknak elejétől kezdve buzgó és kitartó hive volt, férfi ereje teljében ragadta el a tüdőgyulladás, melyet valószínűleg szolgálatának szokásos buzgó teljesítése közben szerzett. Özvegye s több apró árvája siratja. Adjon neki az ég örök üdvösséget.

Hová pályázzunk? Az „Erdészeti Lapok” 12 füzetében következő pályázatot olvasunk: Máramarosmegye, Sziget járásához tartozó közép-apsai 21. sz. erdőőri állásra pályázatot hirdetek.

Ezen állás évi 240 frt jövedelmezéssel van összekötve, mely utólagos havi részletekben a megyei pénztár által fizetetik. Székhelye Apsicza.

A választás 1899. évi február hó 6. napján d. e. 8 órakor K.-Apsán fog megtartatni.

A pályázni szándékozók szabályszerűen felszerelendő kérvényüket 1899. év február hó 4. napjáig e hivatalhoz nyújtsák be.

Sziget, 1898. december hó 28.

A főszolgabíró.

A jövő háboruja. Sok ember és sokszor gondolkodott már azon, milyen lesz a jövő háboruja, mekkora pusztítást fog okozni és mi lesz a hatása. Szakemberek, a kik ismerik a fegyvertechnika haladását, egyértelműleg konstatálják, hogy a jövő háboruja sokkal pusztítóbb lesz, mint az eddig viselt háborúk, mert az élő szerszámok sokkal több embernek fogják az életét kioltani. Nemrégén megjelent Varsóban Bloch János tanár könyve, a mely ezzel a kérdéssel foglalkozik és számadatokkal bizonyítja a legközelebbi háboru rettenetességét. A mi különösen érdekessé teszi a könyvet, ez az, hogy hír szerint ennek olvasása birta rá II. Miklós cárt, hogy a békeakciót megkezdje. A könyv a következő érdekesebb dolgokat mondja el:

A fegyvertechnika 1870 óta nagyon fejlődött. A fegyverkaliber egyre kisebb lesz és így mindig több töltést vihet magával a katona, a ki a mai fegyverrel negyvenszer nagyobb pusztítást okozhat, mint azzal fegyverrel a melyet 1870-ben adtak a katona kezébe. Akkor 1600 m. már nem tudta a golyó az emberi koponyát széttrancsolni míg a mostani fegyvergolyó 3500 méter távolságból is szétforgácsolja a legerősebb marhacsonatot is. A srappell — a tűzéség a jövőben különösen ezt fogja használni — 1870-ben átlag harminchét részre szakadt, míg a mai srappell gyakran háromszáznegyven darabkára robban szét. A legközelebbi háboru nagyon igénybe fogja venni minden nemzet gazdasági és szociális erejét. Oroszországnak nagysága, földjének és éghajlatának sajátossága miatt legkevésbé fog ártani a háboru. Angolországot hatalmas flottája megvédi ugyan az ellenséges betörés elől, de az ellenség cirkálóhajói veszedelmebe dönhetik kereskedelmét, iparát és különösen meggátolhatják élelmiszerezéssel való ellátását. Jobb a helyzete Németországnak és Olaszországnak, mert ezek külföldi gabonával két-három hónapig élélhetnek. Ausztria egyáltalán nem szorul a külföldre. A jövő háborujában egy-egy napon Németországnak 25,500.000, Ausztria-Magyarország 13,040.000 Olaszország 12,810.000, az egész hármasszövetségnek tehát egy napra 51,350.000 frank költsége lesz; Franciaország egy napon 25,540.000 frankot, Oroszország 28,000.000 frankot, a kettős szövetség tehát 53,540.000 frankot fog költeni. Valamennyi állam közül Oroszország bírja ki legkevésbé ezt a költséget, mert hadi kiadása már most is egyharmada az egész állami kiadásnak. Mindezen kívül még egy nagy veszedelme lehet a háborunak. Nagyon sok tiszt fog ugyanis elesni és a parancsnokságot a harcmezőn altisztek fogják átvenni, tehát nagyobbára munkásosztályhoz tartozó emberek, a kiknek vezetésével a háboru befejeztével a hazatérő sereg könnyen még nagyobb katasztrófát teremthet, mint a milyen a párisi kommun idején volt.

A megvalósult álomlátás. A legtöbb modern ember szkeptikus mosolylyal beszél a telepathikus érzésekről, a zárlomlátások rég elvesztették már előtte a hitelüket s a magnetikus szuggesztió hatalmában jóformán csak azok hisznek már, a kik a tánczoló asztal mozgásaiból akarják kiolvasni a jövőjüket. Szegedi levelezőnk most olyan történetet ír, a mely egy pillanatra gondolkozóba ejti a századvégi embereket is. Szilveszter éjszakáján Pillich Kálmán szegedi ügyvédnek gyötrelmes álma volt. Annyira kinozta a rettentő ígézet, hogy hangos sirásra fakadt. A szomszéd szobában aludt a gazdasszonya a ki erre rémülten sietett be az ura szobájába. Ott aztán látta, hogy az ügyvédnek semmi baja sincsen, csak rossz álmodik. Nehezen felébresztette Pillich Kálmánt, a ki hirtelen felugrott az ágyában s aztán nagyot sóhajtott, mint a kit valami nagy szenvedéstől váltottak meg.

— Azt álmodtam — mondta — hogy a szegény Szeles Kálmán a karjaim között meghalt. Szerencsére csak álom volt.

Másnap aztán hírt vettek annak, hogy Szeles Kálmán alügyész, ugyanabban az órában, a melyben Pillich Kálmán a rémálmodot látta, meghalt.

Öngyilkos csendőr. Tetétleni, bárándi csendőr-őrsvezető minap a vonat kerekei elé vetette magát, a melyek darabokra tépték a szerencsétlen embert. Tetétleni gyöttrő lelkiismeretének szava kergette a halálba. Pár nap előtt Báránd határában tolvajok garázdálkodtak, a kiknek elfogására késő este őrsjárat indult, melyet Tetétleni vezetett. A mint az erdőhöz értek, Tetétleni két gyanus alakot látott átsurranni az országúton. Azonnal megtöltötte karabinját s mindketten futni kezdtek, úgy hogy a gyanus alakokat együtt érték be egy pajta tövében. A mint azonban észrevették a csendőröket, rémülten menekültek. A csendőrök utánuk: fárasztó hajsza következett. Tetétleni néhány lépésnyire hátramaradt. A fullasztó, sűrű köd elborított mindent, csak egy-egy kiáltás hallatszott, a csizmák kopogása, meg a fegyvercsörrenés. Az őrsvezető végre kifáradt s megállt. Majd a a menekülők után kiáltott:

— Álljatok, mert lövök!

Háromszor ismételte az őrsvezető fölhívását s nem kapott választ. Akkor lövésre emelte fegyverét; nem is célzott, csak neki irányozta karabinja csövét az alaktalan sötétségnek. És lőtt. A dördülés után csönd állt be: valaki kinosan hörgött-nyögött. A golyó a csendőrkáplárt találta, a ki meg is halt utközben; társa szállította haza a lakatanyába. Tetétleni annyira szívére vette a szerencsétlenséget, hogy elkövette az öngyilkosságot.

Gyilkos pénzügyőrök. Pécskán nem régen meggyilkolták Mora János jómódu gazdát. A gyilkosokat hiába keresték, nem akadtak rájuk. Soós csendőrőrsparancsnoknak, a ki a kutatást fáradhatatlan szorgalommal végezte, végül az az ötszáz korona díjat tűzött ki a maga zsebéből, hogy nyomra vezessen. Az őrmester fölszólító levelét számos lap közölte, a többi közt a mienk is. A fölszólítás nem volt hiábavaló, mert most végre kiderült kik voltak a gyilkosok. Két pénzügyőr lőtte agyon Morat. Az egyiket, Balázs György vigyázót letartóztatták és a kihallgatáskor azt vallotta, hogy Morat a lövéssel csak ijeszteni akarta, de nem akarta megölni.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

4264 sz. 1898.

PÁLYÁZATI HIRDETMEY.

Az Orláti (Szebenmegye Szelistyei járás) községi erdőőri állásra 250 frtnyi évi javadalmazással pályázatot nyitok.

Kellően felszerelt kérvények 1899 évi február hó 15.-ig hozzám nyújtandók be.

Szelistye 1899 Január 13.-áo.

A járási főszolgabíró.

FONTOS! a vadászat kedvelőire, erdőőrökre, vadőrökre, erdőőri és vadőri szakvizsgákra készülődőkre nézve, hogy a különféle hasznos és káros vadak szaporodási helyeiről, a vemhesség vagy költés idejének tartamáról, a szaporulat mennyiségéről, valamint azok testnagyságáról tájékozva legyenek s egyeseknek, kivált a kártékonyaknak nyomait ismerjék.

Mindezeket egy pillanat alatt megmutatja a

★ VADÁSZ-NAPTÁR, ★

mely hasznossága mellett még minden vadászszoba falának valódi díszét is képezi. Különösen jellemzi ezt a naptárt könnyű áttekinthetése.

A Vadász-Naptár megrendelhető szerzője **FUKÁSZ ISTVÁN**,
m. kir. fővadásznál LIPTÓ-UVJÁR.

1 drb. ára 50 kr., 5 drb. 2 frt 25 kr., 10 drb. 4 frt, csomagolási és póstadij nélkül. — 50 darab ára 20 frt s az ár előleges beküldése mellett a szállítás bérmentve.

Megrendelések vagy az ár előleges beküldése, vagy pedig utánvet mellett eszközölhetők, az utóbbi mód azonban sokkal költségesebb. 2—3

A Vadász-Naptár-nak nem lenne szabad egy jóra való vadászember szobájából sem hiányoznia.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földművelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjalag megbizatott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő esász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállító. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.